

ton“ i time konstituiše, ako ne još jednu farsu onda neku vrstu alegorije kretanja – „prelaz ka istinski aristokratskom izuzetku, ka religioznom izuzetku“ - kako kaže Konstantin. Mogli bismo reći da je prvi deo dela *Ponavljanje* farsa ponavljanja, dok drugi predstavlja “ozbiljnu” alegoriju ponavljanja. U prvom delu estetsko ponavljanje koje prvo vodi Konstantin neuspeva da izvrši reprodukovanje svih okolnosti kako bi učinilo estetko uživanje mogućim. U drugom delu religiozno ponavljanje ne uspeva da se suoči sa večnim i odbija da se kreće vremenitošću.

U delu *Ponavljanje* možemo naći tri ideje večnosti. Večnost se uopšteno može odrediti negativno kao bez-vremenost, kako bi se napravila razlika spram ono što je prolazno. Večnost mišljena klasično je bezvremeno potpuna, savršena. Ali ona je kao takva određena negativno - negacijom ograničenja impliciranih onim što joj se pripiše. Takva ontološka punina je u potpunosti pojmovno prazna. Stoga imaginacija ispunjava sadržaj datog pojma, govoreći o večnom kao onome sa one strane prostora i remena. Rečju, takvo određenje večnosti je uspostavljeno na pretpostavljanju pozitivnih određenja koja se negiraju. Tri tipa večnosti su: večna prošlost, večna sadašnjost, večna budućnost. Dakle, svaka metafizička koncepcija večnosti zavisi od negacije tri momenta vremenitosti.

**Reći ćemo par reči o večnoj prošlosti - odnosno sećanje jer je ono suprotstavljeno ponavljanju.**

Konstantin podseća na to da su grci tvrdili da je svo saznanje sećanje i dato povezuje sa mladićem (iako je to Platon tvrdio - ovde ostavljamo otvorenim da li se dato može uopštiti, ali svakako nije teza koja se ne može braniti jer i Aristotel misli stvarnost kao ono što bejaše biti). Konstantin kaže: „Ljubav sećanja, kao što jedan autor kaže, je jedina srećna ljubav. On je potpuno u pravu ukoliko se neko seća onoga što ga je isprva činilo nesrećnom osobom“ (ovde Konstantin misli na